

Šal; s svojo soprogo Cito šel v dotično hišo ter vzal otroka na roke. Cesarica, tedaj še nadvojvodinja Cita, je malega dečka prijazno gladila, dokler ni prišla otrokova mati v hišo. Cesar je mater malo pokaral, zakaj pusti otroka samega brez varstva. Ljudje so se čudili cesarjevi prijaznosti in ljudomilosti. Cesar je velik prijatelj otrok. Če pride na svojih potovanjih v bližino otrok, jih kliče k sebi in jim deli darila.

Naše žrtve za domovino.

Zalostna poročila so dobili stari Pihler v Selcah fare Sv. Ruperta v Slov. gor., da je padel že dne 8. junija na južnem bojišču pri mestu Asiago sin Janez. Zadel ga je pri naskoku polentarska krogla in mu pretrgala nit mladega življenja. Bojeval se je vedno z vso gorečnostjo in hrabrostjo. Doma je bil vedno prav pridren, delaven in priljubljen fant. Vse ga je ljubilo in spoštovalo.

Zalostna usoda je zadelo mater Jero Miklošič od Sv. Tomaža pri Ormožu. Izgubila je v teku te strašne vojske že tri sinove. Prvi, po imenu Ivan, je padel že v začetku vojske na severnem bojišču; drugi sin Franc pa je umrl meseca aprila t. l. na Ogrskem v bolnišnici. Najmlajši sin Alojzij je pa padel na italijanskem bojišču, zadet od sovražne krogle. Vsi trije so bili velika podpora svojih staršev. Bodi jim tuja zemlja lahka!

Na laškem bojišču je padel 36letni mož Martin Jurinec iz Brebrovnika pri Svečinjah. Lah je nekega dne v zgodnjih jutranjih urah srdito obstreljeval naše postojanke. Naš junak si je hotel popraviti nekoliko svoje kritje, a v tem ga je sovražna granata smrtonovarno ranila. V zadnjih besedah je naročil tovarišu, naj sporoči njegovi ženi, da naj plača sv. mašo, da bo lažje prenašal grozne oleditve. Po poročilu vojnega kurata je še isti dan izdihnil svojo junaško dušo. Dragi Martin! Zaplakala je ob Tvoji izgubi Tvoja družina, za katero si tako skrbel, jo srčno želel videti, posebno tri majhne otročičke, a ni se Ti želja izpolnila. Tam daleč v tirolski zemlji počiva Tvoje utrjeno telo, junaška duša pa naj vživa zasluženo plačilo tam, kjer preneha trpljenje.

Padel je na goriški fronti Alojz Senekovič od Sv. Urbana pri Ptujju, star 37 let. Zapušča neotolažljivo ženo z dvema malima hčerkičama. Bil je ljubeznjiv soprog, dober oče, skrben gospodar. Zapustil nam je najlepši vzgled, kakšnih žrtev da je vredno naše drago domovje. Slovenska vipavska zemlja je slastno popila kri svojega branitelja in končno sprejela še njegovo raztrgano truplo v večni počitek, junaška duša pa je odplavalala na boljši svet po božjo plačilo. Neomadeževan, časten, slaven in večen nam bo Tvoj spomin! Na svidenje!

Na italijanskem bojišču je padel Leopold Matjašič, doma od Sv. Andraža v Slov. gor. Z njim je izgubila naša fara enega najvzlednejših in najbolj priljubljenih mladeničev. Kar je bil kot deček, to je ostal vse svoje življenje — veselje in nada svojih staršev in predstojnikov. Poročilo vojnega kurata č. g. Bogoviča o njegovi smrti je močno potrolo njegove dobre starše in sestre, obenem pa jim je dalo potrebnega poguma in srčnosti, da voljno prenašajo ta hudi udarec. Zato je umestno, da se objavi tudi v tolažbo ostalim Leopoldovim sorodnikom, prijateljem in znancem, zlasti v tolažbo Leopoldovemu bratu Alojzu, ki se bojuje že nač eno leto na Balkanu. „Vsemogočnemu Bogu“, tako piše č. g. Bogovič, ki pravi: „v čegar rokah smo vsi, je dopadlo odpokliati Vašega pridnega sina Leopolda. Padel je v četrtek, dne 26. oktobra, ob 4. uri popoldne. Bil je moj sluga, pridren in vesten in je skrbel za mene

pač lahko predstavlja vsak planinskega rekruta, ki drdri iz srečno-tihe planine v hrumeče, povrh pomorsko mesto — Trst! Niti trenutek mi ni bilo mogoče sesti med vožnjo. Otrplih nog sem krog 8. ure zvečer z veseljem pozdravil sprevednogo klic: Trst! Bil sem na novem cilju. Ubral sem jo urnih korakov za drugimi izstopili častniki in vojaki. Pa pred kolodvorom so se razkropili kot bi jim podkuril pod petami na vse strani. Bili so pač vajeni velikega mesta in znali tudi, kam se treba obrniti, če človek zapusti železno progo.

Jaz sem pa obstal liki stor pred kolodvorom, nevede, kam bi se obrnil, kam stopil, da mi odkazejo novo službo. Nekaj podplatov sem pustil na onem trdem tlaku pred kolodvorom, predno sem pogruntal: vojak, četudi rekrut, spada v — Kasarno! Tam bodo že ukrenili s teboj po postavi in predpisih. Toda kje bi naj bila ta vojašnica? V Trstu, kjer ležijo ulice križ-kraž, ne smeš kar za nosom kot pri sv. Juriju na Remšniku. Še te zamotane voze sem razvezal, držeč se starega pravila: po vprašanjih se daleč pride.

Stopil sem pred policaja in ga po domače lepo poprosil, naj mi tako bolj na debelo razpukša pot v kasarno. Izurjeno oko postave je zagledalo v meni hribovskega, mesta nevajenega rekruta in menil:

„Kasarne ne boste pogodili kar tako po pokazanju na levo in desno. Vzemite si fijakerja, ta vas bo že prismukal do cilja.“

(Dalje prih.)

kot lasten brat. Pet minut, redno je bil zajet, je bil se pri meni. Kakih 100 korakov od molega stanovanja prileti granata, razpoči, en košček ga zadene nad levim očesom in gre skozi glavo. Imel sem le še toliko časa, da sem ga sprevidel. Zdravnik ga hitro obveže in odpošlje ga koj v bližnjo vojno bolnišnico. Med potom izdahne. Pokopal smo ga na lepo vojaško pokopališče v Proseku. Mislil sem, da Vam go ohranim, zato sem ga vzel za slugo. Pa je že bila božja volja! Tako smo vsi vsak trenutek pripravljani. Iskreno sožalje! Udajte se v božjo voljo! — Vsi, ki sočutimo s težko prizadeto Matjašičevo hišo, prosimo Vsemogočnega, da onrni zdravega vsaj še Leopoldovega brata Alojza in mu nakloni srečno vrnitev v očetovo hišo.

Iz St. Ilja v Slov. gor. se nam piše: Tudi naša Marijina družba je zgubila več udov v vojski. Zadnji, ki je padel na italijanskem bojišču, je Jožef Pešl iz Poličkega. Leži pokopan na brijunskem pokopališču. Največja tolažba za ubogo mater je bilo poročilo vojnega kurata, da je umrl previden s svetimi zakramenti. Brat njegov je pa že od začetka vojske vjet v Galiciji.

Nagle smrti je umrl v bolnišnici Rdečega križa v Konjicah vojak-domačin Mihael Kovač. Bil je od začetka vojske na bojišču. Pred kratkim je prišel domov, da bi se malo odpočil od prestanih naporov. Pa prišel je domov umret. V sredo, dne 29. novembra je izdihnil svojo junaško dušo. Ležal je na mrtvaškem odru istočasno s svojim najvišjim vojnim gospodom. Bilo je zelo slovesno pokopan. Kako resnične so besede, ki jih beremo v svetem pismu: Prišel bo pa dan Gospodov kakor tat... Pomisli, da smrt ne odlašaj; postava namreč tega sveta je umreti!

Č. g. vojni kurat Marko Skofič nam poroča, da je v vojni bolnišnici umrl dne 21. novembra hrabri junak Martin Grahornik, doma od Sv. Barbare v Slov. gor. Ranjen je bil od sovražne granate v trebuh dne 19. novembra in čez dva dni se je že ločil iz te solzne doline na kraj, kjer ni vojske in ne gromenja topov. Njegovo mlado truplo počiva v Rilbergu pri Gor. Grici. Bil je vzoren mladenič. Boril se je že od začetka vojske na severnem bojišču. Dne 28. decembra 1914 je bil težko ranjen v leve nogo. Komaj je malo ozdravel, je že skoraj zopet odrinil na severno bojno črto. Na južni fronti je bil odlikovan s srebrno svetinjo I. vrste. Ljubi Bog naj tolaži dobrega očeta in dragi mamico, ki že eno leto počiva v hladni zemlji, naj da veselo svidenje s sinom v nebeskem rajju. Pridni družini naše iskreno sožalje!

Vsem vrlim padlim slovenskim junakom časten spomin!

Oddaja žita.

Vojno-žitno-prometni zavod naznanja, da bodo, kakor je že bilo poprej določeno, z dnem 16. decembra znižane žitne cene in sicer: pšenica od 38 na 35 K, rž od 31 na 29 K, napolica od 31 na 29 K, ajda od 31 na 29 K, ječmen za krmo in zmlatje od 32 na 29 K, ječmen za pivovarne od 36 na 33 K, oves od 30 na 28 K, koruza zluščena od 30 na 28 K, v strokih od 22.50 na 21 K in sicer pri meterskem stoku. Nespremenjene ostanejo cene za oluščene koruzne storže 12 K, za lečo in grah 55 K, fižol vsake vrste, izvzemši fižol za krmjenje, 40 K, zadnji fižol (fižol za živinsko pičo), zadnji grah in lečo 30 kron, piro 26 K in proso 28 K. Od dne 16. decembra nadalje bo plačeval vojno-žitno-prometni zavod oddano žito že po navedenih znižanih cenah.

O tem se nam še z okrajnega glavarstva poroča:

„Nespremenjene ostanejo cene: praznim koruznim storžem 12 K; fižolu vsake vrste 40 K; krmilnemu fižolu 30 K, prosu 28 K, za vsakih 100 kg.

Dosedaj veljavne višje cene se bodo plačevale le do dne 15. t. m. za istinito oddano žito; kot dokaz za istinito oddano blago velja samo od komisijonarja vojno-žitnega prometnega zavoda izdani prevzemni list. Vsak posestnik, kateri je oddal žito pred 15. t. m. ali do dne 15. t. m., mora torej skrbeti, da od komisijonarja tudi dobi prevzemni list.

Da zadnji dan, namreč dne 15. decembra, pri oddajnicah žita ne nastane silen naval, se priporoča, oddati žito ne še le dne 15. decembra, ampak že vsaj nekaj dni poprej.

Za vse one množine, katere se pripeljejo dne 15. decembra, pa se vsled velikega navala ob tem dnevu ne morejo prevzeti, se smejo dne 16. decembra plačati samo nižje cene.“

Ta odredba bo nekatere posestnike hudo zadel. Radi pomanjkanja delavskih moči na mnogih krajih niso mogli vsega žita v jeseni zmlatiti, ker je bilo mnogo drugega nujnega dela na polju, v vinogradih in drugod. Mnogim pri najboljši volji ni bilo mogoče žita docela zmlatiti, ampak so ga zmlatili le toliko, kolikor so ga potrebovali za seme in za prvo silo za prehrano družine. Ostalo snopje pa se navadno zmlati še le po zimi, ko ni drugega dela. Drugi pa, ki so sicer žito že jeseni zmlatili, pa nimajo vprežne živine, ker se je večina volov rekvirirala, a tujih voznikov pa še za drag denar ni dobili, da bi zapeljali žito na železniško postajo ali v mesto h komisijonarju. Mal posestnik nam piše o tem: „V Maribor, kamor imam oddati svoje žito, imam iz naše

občine (Drvanje pri Sv. Benediktu v Slov. gor.) listu 26 km dolgo pot, t. j. peš 6 ur, z vozom (z volji) pa najmanj 8—9 ur. Oddati bi moral 400 kg zruja. Vole so mi rekvirirali, tudi sosed jih nima. Voznik zahteva za vožnjo v Maribor 30 K, kar je pri dolgi poti v mesto gotovo tudi opravičeno. Za 400 kg zruja (200 kg pšenice in 200 kg ovsaj) bi dobil 136 K. Ako plačam vozniku 30 K in računam 6 K drugih stroškov in 10 K zamudo časa, mi malo ostane. Naj bi oblast vse to vpoštevala in ne zahtevala, da vozimo žito v Maribor, ampak napravila bi najraje tudi zunaj po vaseh oddajališča za žito. V tem slučaju bi gotovo ljudje mogli žito ob pravem času oddati. Naj oblasti vse te razmere vpoštevajo in naj tudi odredijo, da se stara cena še nadalje izplačuje. Posesnikom, ki le količak morejo, svetujemo, da oddajo vse odvišno žito, oziroma žito, ki je od vojaških komisij doočeno za oddajo, vsaj do 15. decembra, da tako nihče ne bo trpel škode. Vojno-žitno-prometni komisijonarji so te dni dobili nalogo, da morajo vse oddajne liste dne 15. decembra zvečer ekspresno odposlati v Gradec.

Dodatno se nas še tudi prosi z okrajnega glavarstva, da bi opozorili vse tiste posestnike, ki so svoje žito že oddali, pa nimajo v rokah oddajnih listov ter se niso dobili skupčka za žito izplačanega, da takoj (še pred 15. decembrom) pri žitnem komisijonarju zahtevajo svoj denar. Ko gre posestnik po denar, naj prinese bel oddajni list s seboj, da ne bo mel pota zastoj.

Omejitev klanja živine.

Stajerska cesarska namestnija je na podlagi ministrske odredbe z dne 9. septembra t. l. dne 28. novembra za čas vojske sledeče odredila:

Omejitev klanja brejih krav, telic, svinj in telet.

Krave in telice kakor tudi svinje, ki so tako močno breje, da osebe, ki se pečajo z živino, lahko spoznajo brejost, se ne smejo — izvzeto je klanje v sili — ne prodati in ne zaklati. Za klanje se tudi ne smejo prodati in ne zaklati teleta, ki še nimajo znamenj dozorelosti, t. j. ako še nimajo osem popolnoma razvitih zob-sekavcev. V veljavi še ostane tudi ministrska odredba z dne 6. julija 1916, po kateri se določa, da se svinje za mast do teže 60 kg in mesne svinje, ki tehtajo do 40 kg, ne smejo zaklati.

Dojne in plemene krave, teleta, volji in bikli.

Dojne in plemene krave, teleta po ½ leta kakor tudi telice, stare od ½ do 2½ leta, nadalje volji in bikli v starosti od ½ do 2 leti se smejo prodati ali zaklati samo z uradnim dovoljenjem. Starost 2½ let se spozna, ako ima živinčica 4, starost 2 let pa, ako ima 2 široka zoba (sekavca).

Uradna dovoljenja.

Za uradna dovoljenja se bodo po vseh občinah od okrajnega glavarstva določile izvedene osebe, A dokler pa se taka izvedena oseba ne določi, izvršuje to službo občinski predstojnik. Službo izvedenca, ki je častna služba, mora na poziv glavarstva vsakdo prevzeti. Dovoljenja za klanje dojnih in plemenih krav se smejo dati samo tedaj, če njihova gojitelj v gospodarskih razmerah dotičnega posestnika ni več utemeljena. Za odprodajo ali klanje telet, ki že imajo znake zrelosti, je uradno dovoljenje takrat dati, ako je posestnik tekom zadnjih 6 mesecev, nazaj računjeno od dneva, ko je prosil za dovoljenje, najmanj dve tretjini telet odredil za plemo. Dovoljenja za klanje telet in mlade govede se živinorejcu lahko dajo, ako n. pr. živinčica telesno ni sposobna za plemo; če ima kako bolezen ali napako; če je tako slabo razvito, da očitno ni za plemo; ako močno primanjkuje prostora ali krme; če posestnik za sebe ali za obstoj svojega gospodarstva nujno potrebuje izkupiček za prodano živinčico. Ko se živinčica odproda, se mora kupcu izročiti uradno dovoljenje, na katerem je živinčica posebno glede starosti natančno popisano. Tudi v živinskem potnem listu se mora v tem slučaju v razpredelku „natančen popis živali“ vpisati tudi starost živinčeta. Živina (prej opisane vrste) se poprej ne sme odposlati za klanje, dokler ne pride uradno dovoljenje. To uradno dovoljenje se mora na živinskem potnem listu in v zvezku potnih listov, ki ostane pri občini, zaznamovati in sicer z označbo števila in datuma tozadevnega uradnega dovoljenja. Ako pa se živina ne sme zaklati, pa se mora na potni list zapisati „Živinčica se ne sme zaklati!“

Lastnik živinčeta, za katerega uradna oseba (zaupnik) v občini ni hotela dati dovoljenja za klanje ali odprodajo, ima pravico, da se tekom 14dnevnega roka pritoži pri okrajni politični oblasti. Politična oblast potem tekom 8 dni končno veljavno odloči, ali se pritožbi ugodi ali ne. Oblast mora vprašati župana za njegovo mnenje. Proti tej odločitvi ni ugovora. Na sejmje za klavno živino se ne sme nobena živina prignati brez uradnega klavnega dovoljenja na živinskem potnem listu.

Krdor pa prodati ali kupiti kako klavno živinčico brez uradnega klavnega dovoljenja ali se na kak drug način pregreši proti tej vladni odredbi, se kaznuje z denarno globo do 5000 K ali z zaporom do 6

mesecev. Mesar ali kak drugi obrtnik pa, če se pregreši proti tej odredbi, pa lahko zgubi tudi pravico do izvrševanja svoje obrti.

Odredba je že stopila v veljavo.

Omenimo še, da za prodajo plemene živine, ki ni namenjena za klanje in ki se proda doma ali se žene na sejm za plemeno živino, ni treba uradnega dovoljenja.

Velika železniška nesreča na Ogrskem.

Dne 1. decembra, ob 1. uri popoldne, se je prigodila na železniški postaji Herceghalom, nekako 45 km pred Budimpešto (na progi Gradec-Budimpešta) železniška nesreča, ki je ena največjih železniških nesreč, kolikor se jih je dosedaj pripetilo ne samo na Ogrskem, ampak sploh v celi Evropi.

Nesreča se je pripetila sledeče: Graški osebni vlak se odpelje pravočasno iz Budimpešte proti Gradcu ob 9.15 zvečer, a zadnje čase je imel vedno velike zamude in je usodnega dne zapustil Budimpešto še le ob 11. uri ponoči. Na postaji Herceghalom je privozil še le ob 1.15 ponoči. Na tej postaji je dobil vodja osebnega vlaka povelje, da mora na postaji počakati na dunajski brzovlak. V sled tega se je moral graški osebni vlak postaviti na železniški tir, ki se je nahajal nekoliko ob strani. V trenutku, ko se je vršilo premikanje graškega osebnega vlaka, je prihrumel dunajski brzovlak, ki je vozil z brzino 75 km na uro. Lokomotiva, voz za prtljago in prvi voz osebnega vlaka so se še pravočasno pripeljali na postranski tir. Ker je dunajski brzovlak vozil z veliko brzino, je bila nesreča neizogibna. Lokomotiva dunajskega brzovlaka je zavozila v drugi voz graškega osebnega vlaka, ki je bil s potniki natlačeno poln, in ga takorekoč prerezala na dva dela, ostali železniški vozovi so pa bili popolnoma razbiti. Čudno je bilo, da sta ostali lokomotivi kakor tudi strojevodji obeh vlakov nepoškodovani. Zanimivo je tudi to, da se je na kraju nesreče zgodila pred 20 leti enaka železniška nesreča, ki pa ni zahtevala toliko človeških žrtev.

Prvi trenutki nesreče so bili nepopisni. Vozovi poštne vlaka so bili popolnoma razbiti. Megleno in temno noč so razsvetljevali goreči vozovi, iz katerih so se slišali obupni klici ranjenih potnikov in zlasti žensk. Z rešilnim delom so takoj pričeli. Iz Budimpešte je takoj prihitel na pomoč vlak z zdravniki, zdravili in z obvezili.

Nesreča je zahtevala grozno žrtev. Izpod razvalin so izkopali 72 mrtvih, 170 ranjenih, izmed teh je bilo 60 oseb težko ranjenih.

Tudi salonski voz brzovlaka, v katerem je spal civilni deželni upravitelj Srbije, pl. Taloci, je bil popolnoma razbit. Taloci je bil usmrčen. Glavo mu je prečrta cev parne kurjave. Vse ostale osebe, ki so se nahajale v tem vozu, so ostale popolnoma nepoškodovane.

Kdo je zakrivil to grozno nesrečo, še ni pojasnjeno. Strojvodja brzovlaka, Vida, ki je že nameraval stopiti v pokoj, je veljal za enega najboljših strojevodij, istotako strojevodja osebnega vlaka Janez Dingha. Strojvodja Vida, katerega so že zaprli, zatrjuje, da ni videl nobenega signala ali znamenja, da bi moral pred postajo počakati. Tudi zatrjuje, da zavor ni deloval povoljno. Strojvodja osebnega vlaka pa zatrjuje, da ga ne zadene nobena krivda. Pogreb žrtev te nesreče je bil nad vse veličasten. Naš cesar je poslal svojega brata nadvojvodo Maksu s posebnim vlakom v Budimpešto z naročilom, da obišče in tolaži ranjence, ki so ponesrečili. Ob mrtvaškem odru ponesrečenega Talocija je cesarjev brat molil in položil na krsto venec, drug krasen venec je pa položil na mrtvaški oder drugih ponesrečenec.

Rumunsko bojišče.

Naše armade se bližajo rumunskemu glavnemu mestu Bukarešti. Zanjka okrog tega mesta je vedno bolj zategnjena. Od zadnjega našega poročila so imeli boji na rumunski fronti sledeči potek: Dne 29. novembra so čete generala pl. Falkenhayna zavzele mesti Pitesti (45 km južno od Kampolunga) in Kampolung. Z zavzetjem teh dveh mest je odprta pot v Rumunijo tudi preko prelaza Törzburg (južnozahodno od Brašvega). — Drugi dan, dne 30. novembra, so se Rumuni vzhodno od Pitestija postavili našim v bran, a bili so vrženi zopet dalje proti vzhodu. Donavska armada, ki prodira od juga sem proti Bukarešti, je prekorčila reko Niaslov, ki se južnovzhodno od Bukarešte izliva v reko Argesul. V Dobruči je sovražnik napadel bolgarsko levo krilo, a je bil odbit — Dne 1. decembra so naši jugozahodno od Bukarešte dosegli spodnji tok reke Argesul. Tuili na ostali fronti smo napredovali. Rumunske čete, ki so v prostoru vzhodno od Kampolunga in Pitestija dobile povelje, da morajo raje na svojih mestih umreti, nego se umakniti, so se raje umaknile —

Dne 2. decembra so se Rumuni jugozahodno od Bukarešte uprli, a naši so jih vrgli čez reko Niaslov. Zahodno od Bukarešte pa smo prekorčili reko Argesul in se tako približali Bukarešti na 16 do 12 km. — Dne 3. decembra je naša donavska armada ob reki Argesul izvojevala zmago nad Rumuni. Borbe so se udeležile avstrijske, nemške, bolgarske in turške čete. S spretno obkrožitvijo so naši prisilili sovražnika, da se je umaknil zopet dalje nazaj. Jugovzhodno od Pitestija smo prodrli do mesta Titu, katero smo zasedli; zavzeli smo tudi mesto Tirgoviste (vzhodno od Pitestija). — Dne 4. decembra je donavska armada tudi južnozahodno od Bukarešte prekorčila reko Argesul. Severozahodno od Bukarešte so naši prekorčili železnico Bukarešta-Tirgoviste. Donavska armada pa je bila ta dan izpostavljena hudim sovražnim napadom. Celoten vspeh bojev zadnjega tedna je, da stojijo naše armade tik pred Bukarešto, kjer se bo bila te dni skoro gotovo velika bitka. Naš plen je naravnost ogromen. Od zadnjega našega poročila do srede, dne 6. t. m., smo vjeli blizu 30.000 Rumunov.

Na severovzhodni sedmograški fronti se vršijo srditi boji. Rusi in Rumuni napadajo armadi generalov Köves in Arc z veliko silo.

Proti Bukarešti in Ploestiju.

Nemško večerno poročilo od dne 5. decembra pravi:

V Rumuniji prodiramo dalje proti Bukarešti in Ploestiju (mesto severno od Bukarešte).

Bukarešta za Rumune zabljenjena?

Pariški list „Temps“ piše, da je Bukarešta za Rumune izabljenjena. Četverosporazum pa bo kljub temu nadaljeval vojsko, dokler Nemčija ne bo popolnoma izžrepana.

Zmaga nad Rumuni

Naši so dosegli v zahodni Rumuniji s tem, da so prodrli tik pred mestna vrata Bukarešte, veliko zmago nad Rumuni. Ta zmaga je posebno značilna, ker se je posrečilo poraziti I. rumunsko armado in združiti Mackensenovo in Falkenhaynovo armado in tako napraviti iz Dobruče preko Rumunije kratko in skupno bojno črto. Vojska z Rumuni pa še ni končana. Ruski listi pišejo, da rusko-rumunski generalni štab računa z možnostjo, da bi se rumunska armada umaknila pred našimi še dalje proti vzhodu na črto Galac-Focany, tako, da bi šla bojna črta v ravnini črta s karpatsko fronto (od Jablonice v Galiciji v jugovzhodni smeri proti Črnemu morju).

Ogromen plen v Rumuniji.

Plen naših čet v Rumuniji je ogromen. Samo od 29. nov. do 3. dec. smo vjeli čez 20.000 Rumunov. Topov smo že vsega skupaj uplenili najd 300. Se večje vrednosti pa so uplenjena živila: žito, moka, riž itd. V zasedeni Rumuniji se pod poveljstvom generala Tüllfa sestavljena uprava trudi, da spravi vila po Donavi, železnicah in cestah v Avstrijo in Nemčijo. Rumunsko žito nam bo pomagalo, da bomo še dalje vstrajali v tej vojski.

Bukarešta.

Bukarešta, kateri se sedaj naše čete približujejo od juga, zahoda in severa, je glavno mesto Rumunije in leži na široki ravnini, ki se radi svoje izredne rodovitnosti imenuje „žitnica Evrope.“ Bukarešta šteje približno 300.000 prebivalcev in leži ob reki Dambovica (pritok reke Argesul). Mesto je obdano krog in krog z 70 km dolgim trdnjavskim pasom, na katerem je čez 780 topov. Bukarešta je najmočnejša trdnjava v južni Evropi.

Rusko bojišče.

Rusi že več kot teden dni napadajo našo karpatsko bojno črto od prelaza Jablonica do mesta Kezdivasarnely na Sedmograškem (dolga nad 300 km) z veliko ljutostjo. Namen novega ruskega napadaja je očitven: Vdreti čez mejo na Ogrsko in tako prisiliti naše, da bi odtegnili več svojih čet izpred Bukarešte in razbremeniti Rumune. Do sedaj se jim ni posrečilo ne eno in ne drugo.

V ruski dumi je novi ministrski predsednik Trepov rekel, da se bo Rusija tako dolgo borila na strani četverosporazuma, dokler ne bo sovražnik popolnoma premagan in dokler morski ožini Bospor in Dardanele ter Carigrad ne bodo v ruski posesti.

Italijansko bojišče.

Topovski ogenj je zadnje dni na Krasu posebno srdit. Ako nas vsa znamenja ne varajo, stojimo zopet pred novimi hudimi italijanskimi napadi, to je

pred česeto italijansko ofenzivo. Lahki so se lotili sedaj zlasti spodnjega obmorskega dela kraške fronte. Bojna črta teče na tem prostoru zahodno od Devina proti Trzicju in zahodno od Jamljau proti Opatjemu selu.

V streliških jarkih prebiramo nedeljske evangelije in vojne postne pridige.

Desetnik Alojzij Anderlič piše s tirolskega bojišča č. g. župniku Gomilseku:

Nahajamo se v pravem orlovskem gnezdu, ki je obdano krog in krog z visokim skalovjem. Tukaj nam ne more polentar razdreti postojank, se manj pa razkropiti naših krdel. Že nešteto je to poskušal, ali ni se mu posrečilo. Ker je spoznal, da je zaman, zaganjati se v neprodni zid, ob katerem smo le mi slovenski fantiči, je popustil sedaj nekoliko svoje nemumno napadanje na tej strani ter se je zagnal proti goriški strani. Pa tudi tamkaj se je prav močno opekel, ker je zadel ob prav trdo skalo, katero tvorijo naši bratje Slovenci. Zato neumni polentar močno krvavi, ker še ga ni srečala pamet. Mi si pa sedaj pridno znašamo skupaj gradivo ter si napravljamo gnezda, da se zavarujemo pred dežjem in bližajočo se zimo, ki jo bomo morali skoro gotovo tukaj preživeti.

V streliških jarkih prebiramo prelepe knjižice, n. pr. „Nedeljski evangeliji“, „Vojne postne pridige“, ki so nam zares neprecenljive vrednosti, ker za nas bili od meseca aprila v ozadju, da bi mogli božjo besedo poslušati iz ust duhovnika. Zato prebiramo nedeljske evangelije in pridige, da si poživimo sv. vero ter se pripravimo za nadaljne napore, zakaj brez božje pomoči in brez sv. vere človeku gotovo ni mogoče prenašati teh groznih naporov in težav. — Prav težko že tudi pričakujemo ponedelja, ko nas tu obišče naš dragi prijatelj „Slovenski Gospodar“, ki nam prinaša pozdrave iz domovine. Zato tudi mi slovenski fantje pošiljamo srčne pozdrave vsem bralcem „Slovenskega Gospodarja“ ter si srčno želimo skorajšnjega svidenja v dragi domovini, v kar nam naj pomaga Bog!

Francosko bojišče.

Na francoskem bojišču se vrše vsled trajno neugodnega vremena večinoma le artilerijski boji. — Močnejši sunki angleških čet pri mestu Albert so bili odbiti.

Macedonsko bojišče.

Na macedonskem bojišču severno in severnozahodno od Bitolja hudi boji, istotako vzhodno od reke Crne ter ob reki Mogleni. Vsi napadi Sarrillove armade na bolgarsko-nemške postojanke so bili odbiti, razven ob reki Crni, kjer so se Bolgari neznačajno umaknili.

Grčija.

Četverosporazum je zahteval od Grčije, da mu izroči vse svoje topove in sploh vsa vojaška skladišča ter mu popolnoma prepusti vse železnice, pošto, in brzovjav. Da podpre to svojo zahtevo, je izkrcal pred glavnim mestom Atenami 3000 mož. Grški kralj je četverosporazumovo zahtevo odklonil, pač pa dovolil, da mu Grčija proda šest baterij. Med izkrcanim vojaštvom in kralju vdanimi četami je prišlo v Atenah do bojev. Grški kralj je celo odredil mobilizacijo atenskega armadnega zbora, vsled česar je bil četverosporazum prisiljen odstraniti svoje čete iz Aten. V grškem vodovju je zbranih 40 četverosporazumovih vojnih ladij, iz česar se sklepa, da se nahaja Grčija pred novimi četverosporazumovi nasilstvi.

Tedenske novice.

Cesar na bojišču. Ko je bilo na Dunaju vse, kar je z nastopom vladarstva združeno, izvršeno, se je cesar Karol I. podal v glavni vojni stan. Dne 3. dec je v glavnem vojnem stanu sprejel ministrskega predsednika Körberja, kateri mu je skozi tri ure poročal o najvažnejših zadevah, osobito o prehranjevalnem vprašanju. Vest, da je cesar kakor najhitreje šel med svoje vojake, je vzbudila po celi državi in posebno pri vojaštvu veselje in navdušenje.

V kapucinski grobnici na Dunaju. Cesarska grobnica pri kapucinih na Dunaju je bila te dni odprta za občinstvo. Koj prvi dan jo je obiskalo na tisoče oseb, med temi posebno mnogo častnikov in vojakov, ki prihajajo počašat svojega mrtvega najvišjega gospodarja. Cesarjevo krsto obdajajo mnogoštevilni venci.